

Они мисле да су главни посао већ одрадили. Да је остало још само да нормализују издају, и да ће онда све бити готово. Хоће ли?

* * *

Обрадовало их је што је бриселска капитулација неочекивано добро прошла. Медији њихових колонијалних патрона, као и медији које су сами створили (или су их просто преузели), лагали су, скретали пажњу и умиривали публику. Њихови интелектуални плаћеници („маснокопитари“) растрчали су се по телевизијама да још мало блебећу о „смислу за реалност“ и „патриотском вазалству деспота Стефана Лазаревића“. Њихови обожаваоци из Друге Србије, пошто их прогласише херојима, и пошто су публици још једном објаснили да „у демократији нема издаје“, објавише коначни улазак у „доба постнационализма“. Њихови плаћеници и/или (уцењени) сарадници у оно мало опозиционих странака што их је преостало, успешно су саботирали сваки покушај обједињавања отпора, изолујући и клевећући истинске патриоте („усијане главе!“, „жуте кртице!“).

Коначно, када на главни протестни митинг није изашло милион људи, када није изашло ни сто хиљада, и када је у паметнијем и поштенијем делу јавности спласнуо чак и онај првобитни бес због бриселске капитулације, они су с олакшањем протрљали руке. Кључни корак у издаји је направљен. Преостало им је још само да своју свињарију нормализују, а преостале критичаре ућуткају, и – готово!

* * *

Али, није готово. Јер, не може бити готово.

Прво, знате како се каже: „кад је бачва начета, из ње пије сваки враг“. Када су Чехословачкој, Минхенским споразумом (1938), откинули Судете, то је био тек почетак распарчавања. Одмах су Пољаци отргли Тешинску област, па су Мађари узели јужне

Нормализација издаје

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 03 јун 2013 13:18

делове Словачке и Закарпатија, па су после само пар месеци Мађари безобразно дошли и по остатак Закарпатија, да би на крају Немци рекли Јозефу Тиси да прогласи „независност“ остатка Словачке, а Емилу Хахи наредили да их „замоли“ да остатак Чешке ставе под немачки „протекторат“.

Дакле, са силецијом и његовим хијенама нема споразума. Нема „полу-капитулације“. Када једном дозволите да вам откину комад државе, са вашим државним суверенитетом је свршено. Ускоро ће хијене и главни силеција да дођу по још. Зато издаји нема краја. Када једном издате, нисте завршили – тек почињете.

Отуда нема и не може бити нормализације издаје. Издају можете до миле воље да затрпавате и борбом против корупције, и ЕУ-датумима, и „новим инвестицијама“. Но, онда ће вам се јавити ваш патрон и ви ћете поново морати да пристанете на неки минхенски или бриселски споразум. А ваша затрпана издаја ће искочити још већа, и још гнуснија.

Друго, пошто су ваши гласачи „губитници транзиције“, бес тих преварених и опљачканих људи могли сте сасвим лепо да нахраните хапшењем тајкун-симбола. Зато су вам ти јадни људи и зажмурили на косовску издају. Али, када је прошло дејство руске инјекције од 500 милиона долара, вама се буџет почео распадати. И сада, опет морате да тражите паре од западних лихвара (пошто добро знате да су „приступни фондови“ бајка за бираче). А ваши банкарџије ће вам онда тражити кресање пензија, отпуштање „вишка запослених“ и смањење „трошкова“ за здравство и просвету. Пошто тако још више истањите новчанике обичног света, смањиће се потражња, па ће и предузећа која нешто производе запасти у шкрипац. Тада вашим „губитницима транзиције“ више неће бити довољно што је Мишковић у затвору. Када не буду могли да нахране децу, сетиће се и Косова. Сетиће се онога пред чиме су пре жмурили – ваше издаје. Па када сви ти људи буду изашли на улице, више неће викати само „хлеба, хлеба“. Сетиће се Косова и повикати – „издајници“!

Треће, данас само пар људи – који виде мало даље од осталих, који се не боје уцене, а срамота их је да ћуте – сме јавно да каже да су потписници бриселске капитулације

издајници. Али, тако неће остати заувек. Јер, иако неизговорено, већ сад то се зна. И већ сад то

с

ви

знају. Чак и када се каже –

главни издајник

– зна се ко је то. Зна се да то није ни жовијални премијер, ни лисичасти председник.

Није то, наравно, ни претходни, велики, жути лидер, па ни овај нови, мали. (Јер, да би неко издао, он мора претходно бити

наш

. А ова двојица суштински то никад нису били. Зато они могу бити само

капитуланти

).

Да, то за издају, тога су сви свесни, и они доле, и они горе. Само им сада свима одговара да ту реч не помињу. Али, реч је присутна, као дух се повлачи по ходницима наших министарстава, по аулама наших универзитета, по чекаоницама наших болница, ено је где са нама седи пред самопослугама, где се крије иза слова наших књига, ено је где се сама исписује у нашим СМС порукама... Та реч-дух толико је присутна да је управо зато толико силно терају од себе. Зато и вичу на нас – „Екстремисти!“, „Десничари!“ – јер желе њу да одагнају. Зато и измишљају умирујуће мантре („У демократији нема издаје“) – јер не желе више њу да сусрећу.

* * *

Па чак и он зна да га та реч неће оставити на миру – ма шта да му кажу његови другосрбијански пајташи, његови медијски чанколизи и његова квази-национална („маснокопитарска“) интелигенција. Отуда му нервоза и напетост, отуда и долазе његове, на први поглед необичне речи у вези са Косовом – да се не боји ако на крају испадне да је за све он крив. И те како се боји. Као некадашњи српски националиста, он одлично *зна* шта чини. Јер, можете ли да замислите његовог претходника у супер-моћи – оног великог, жутог – да се тако презнаја и увија? Наравно да не. Он је, као аутентичан „европејац“, о издаји имао само магловити појам, а и веровао је у оно што ради. А збиља и није урадио тако страшну ствар као што је бриселска продаја севернокосовских Срба. Али, *овај* зна шта је учинио. Зато је тако бесан, нервозан и осветољубив.

Старо је правило да сваком треба оставити „златни мост“, да се може, пре него што оде предалеко, вратити са пута пропасти. И неће проћи много, а сви ти чауши и чанколисци

који са толико усрдности табанају око његових ногу, схватиће да се провалија ближи. Почеће да се осврћу ка мосту и да ноћу беже из колоне, да би нам већ сутрадан причали како су „одувек знали с ким имају посла“, и како су „само желели да виде колико далеко *ОН* може да оде“. А он може врло далеко – и због своје интелигенције, и због своје марљивости, а и због своје гордости.

Па, чак и он ће, ако икада реши да се врати, бити добродошао. Али, што се даље оде на том путу, све се теже враћа. На крају, чак ни пад у провалију не може бити другачији до бедан. Нема великог издајника. Моја генерација је одрасла на стриповима „Никад робом“, у којима је главни негативни јунак био „издајник Миладин“ – једна карактерна и естетска мизерија од човека. Бојим се да наш данашњи главни колаборациониста неће остати запамћен ни као деспот Стефан Лазаревић (што би желео да буде), ни као Вук Бранковић (чиме му његови некадашњи радикални другови прете), него ће пре остати запамћен као „издајник Миладин“.

* * *

Они, дакле, мисле да су главни посао већ одрадили, да је остало још само да „нормализују издају“ и да ће онда све бити готово. Али, нема нормализације издаје. Има само смешних Миладина.